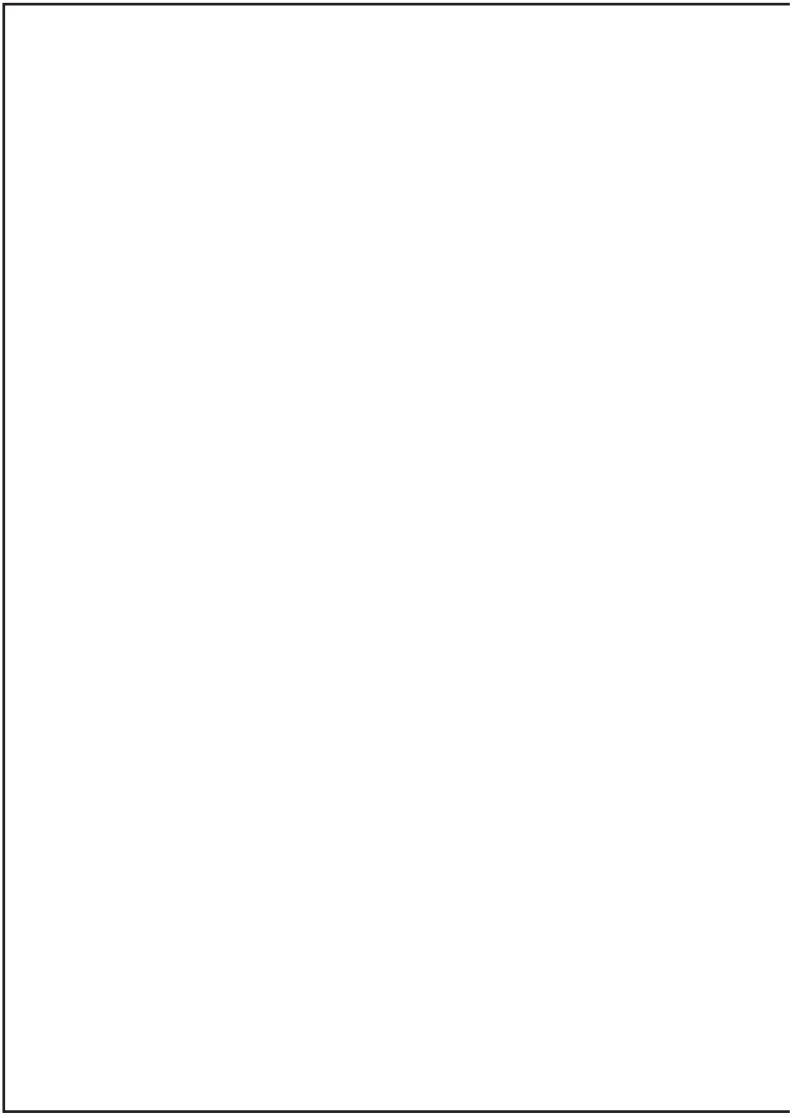

Sjón

Líščí tieň

SVETOVÁ PRÓZA

Sjón

Líščí tieň

podľa ľudového rozprávania

Z islandčiny preložil
JÁN ZAŤKO

slovart

Copyright © Sjón 2003
Published by agreement with Sjón and Licht & Burr Literary Agency, Denmark
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2026
Translation © Ján Zaťko 2026

ISBN 978-80-556-7541-1

This book has been translated with financial support from

Icelandic Literature Center

Preklad tejto knihy finančne podporilo Islandské literárne centrum

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Poznámka k výslovnosti:
Islandské písmeno *ð* sa vyslovuje ako anglické znelé *th* v slove *this*, *ö* ako nemecké *ö*. Písmená *á*, *ó* sa vyslovujú *au*, *ou*.
Výslovnosť mien: *Hafdís* [Havdis], *Hálfdán* [Haulvdaun], *Laufey* [Löivei], *Nál* [Naul], *Jón* [Joun], *Frikki* [Frihki]. Druhá časť islandských ženských priezvisk *-dóttir* sa vyslovuje *-douhtir*.
Meno autora knihy sa vyslovuje *Sjoun*.

Mojej starej mame Sigfríðe Sigurjónsdóttir

I

(9. – 11. JANUÁRA 1883)

Polárne líšky s červenohnedou srsťou sa tak verne ponášajú na kamene, až človek nevychádza z úžasu. Keď sa k nim v zime pritisnú, od kamenia ich nerozlíšite. Veru, oveľa ťažšie ich rozoznať, na rozdiel od líšok bielosrstých, ktorých obrysy slabo vidieť ako žltkastý tieň na zľadovatenom snehu.

Červenohnedá polárna líška sa pevne pritíska ku kameňu a z náveternej strany sa dáva zaviať snehom. Zadnú časť tela obráti proti vetru, skrúti sa do klbka, ňufák vopchá pod stehno, privrie oči, až jej ledva vidieť zreničky. Takto pozoruje muža, ktorý sa nepohol od chvíle, keď si ľahol pod snehový previs na najvyššie položených svahoch Ásheimskej vysočiny – trvá to už nejakých osemnásť hodín. Zasypal ho naviaty sneh, a tak teraz najviac pripomína rozvaliny múru.

Zviera si musí dávať pozor, aby nezabudlo, že ten muž je lovec.

Do prenasledovania sa pustil na juhu v Krajnom. Obloha bola bez jediného mráčika a ranné zore slabé, aké bývajú len uprostred zimy. Muž prešiel rýchlym krokom cez lúky a po oblých pahorkoch zamieril na sever k Malej skale. Tam sneh zatiaľ nenavialo.

Keď ta dorazil, spozoroval na okraji hrebeňa akýsi pohyb. Zalovil vo vrecku na kabáte a vytiahol z neho ďalekohľad, roztiahol ho a priložil k dobrému oku:

Áno, nepochybne!

Potulovala sa tam líška.